

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (siedma komora)

z 12. februára 2015*

„Odvolanie — Rozhodnutie Komisie nariaďujúce vrátenie finančnej pomoci — Vykonanie rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie — Rozlišovanie medzi úrokmi z omeškania a kompenzačnými úrokmi — Výpočet úrokov“

Vo veci C-336/13 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 19. júna 2013,

Európska komisia, v zastúpení: F. Dintilhac, G. Wilms a G. Zavvos, splnomocnení zástupcovia,

odvolateľka,

ďalší účastník konania:

IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH, so sídlom v Mníchove (Nemecko), v zastúpení: C. Pitschas, Rechtsanwalt,

žalobca v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (siedma komora),

v zložení: predseda siedmej komory J.-C. Bonichot, sudcovia A. Arabadžiev a J. L. da Cruz Vilaça (spravodajca),

generálny advokát: Y. Bot,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 4. septembra 2014,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Európska komisia sa svojím odvolaním domáha zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie IPK International/Komisia (T-671/11, EU:T:2013:163, ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým tento súd zrušil rozhodnutie Komisie zo 14. októbra 2011 [ENTR/R1/HHO/lsa – entre.r.l(2011)1183091]

* Jazyk konania: nemčina.

(ďalej len „sporné rozhodnutie“) v rozsahu, v akom obmedzuje sumu úrokov, ktoré sa majú zaplatiť spoločnosti IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH (ďalej len „IPK“), na sumu 158 618,27 eura.

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 2 Prejednávaný spor je súčasťou súboru vecí s rovnakými účastníkmi konania pred Všeobecným súdom a Súdny dvorom od roku 1994. Tieto veci majú svoj pôvod v rozhodnutí Komisie zo 4. augusta 1992, ktoré spoločnosti IPK priznalo finančnú pomoc. Približne trinásť rokov po prijatí tohto rozhodnutia Komisia zrušila s poukazom na nezrovnalosti v konaní rozhodnutím z 13. mája 2005 priznanie tejto finančnej pomoci. Táto inštitúcia potom vydala 4. decembra 2006 príkaz na vymáhanie, na základe ktorého IPK vrátila 15. mája 2007 sumu 318 000 eur spolu s úrokmi z omeškania.
- 3 Rozsudkom IPK International/Komisia (T-297/05, EU:T:2011:185) Všeobecný súd zrušil toto rozhodnutie Komisie z 13. mája 2005. Uviedol, že Komisia iste správne konštatovala existenciu procesných nezrovnalostí, ktoré v zásade odôvodňujú zrušenie tejto finančnej pomoci. Uvedené rozhodnutie však muselo byť zrušené z dôvodu nedodržania premlčacej lehoty.
- 4 V dôsledku toho listom z 27. júla 2011 IPK požiadala Komisiu o vyplatenie zaplatených súm. Táto suma bola rozdelená do troch častí: prvá časť vo výške 212 000 eur nezaplatená spoločnosti IPK, teda 40 % z finančnej pomoci poskytnutej v roku 1992, druhá časť vo výške 318 000 eur, ktorú medzitým IPK vrátila, čiže 60 % uvedenej finančnej pomoci, ako aj tretia časť vo výške 31 961,63 eura zodpovedajúca úrokom z omeškania, ktoré IPK zaplatila Komisii spoločne s vrátením druhej časti. IPK tiež požadovala zaplatenie úrokov z omeškania od 1. januára 1994, pokiaľ ide o prvú časť, a od 18. mája 2007, teda odo dňa nasledujúceho po dni, keď IPK vrátila sumy už vyplatené spolu s úrokmi z omeškania, pokiaľ ide o druhú časť.
- 5 Dňa 14. októbra 2011 Komisia prijala a spoločnosti IPK oznámila sporné rozhodnutie, v ktorom uviedla celkovú sumu, ktorá sa má zaplatiť spoločnosti IPK, zahŕňajúcu úroky označené ako „kompenzačné“. Tieto úroky vo výške 158 618,27 eura boli vypočítané v súlade s úrokovými sadzbami Európskej centrálnej banky (ECB) a Európskeho menového inštitútu (EMI), predchodcu ECB pre hlavné refinančné operácie. Okrem toho Komisia spresnila, že tieto úroky vypočítala pre sumy 318 000 eur a 31 961,63 eura od 18. mája 2007 a pre sumu 212 000 eur od 1. januára 1994, a to až do 31. októbra 2011.
- 6 Listom zo 17. októbra 2011 IPK spochybnila zákonnosť sporného rozhodnutia a požiadala, aby bola informovaná najmä o právnom základe tohto rozhodnutia, ako aj o odôvodnení kvalifikácie dotknutých úrokov ako „kompenzačných“ a nie ako úrokov „z omeškania“.
- 7 Listom z 25. októbra 2011 Komisia najmä spresnila, že sporné rozhodnutie vychádzalo z článku 266 ZFEÚ. Tvrdila tiež, že nemala povinnosť zaplatiť úroky z omeškania, ale že z judikatúry vyvodila svoju povinnosť zaplatiť kompenzačné úroky v súlade so zrušujúcim rozsudkom.

Konanie pred Všeobecným súdom a napadnutý rozsudok

- 8 IPK návrhom zapísaným do registra kancelárie Všeobecného súdu 22. decembra 2011 podala žalobu o neplatnosť proti spornému rozhodnutiu v rozsahu, v akom úroky, ktoré jej boli priznané, dosahujú len výšku 158 618,27 eura. Uviedla jediný žalobný dôvod založený na porušení článku 266 ZFEÚ, ktorého cieľom je spochybniť výpočet úrokov vykonaný Komisiou.
- 9 Všeobecný súd napadnutým rozsudkom vyhovel žalobe spoločnosti IPK.

- 10 Z bodu 27 tohto rozsudku vyplýva, že podľa spoločnosti IPK v spornom rozhodnutí Komisia uznala svoju povinnosť zaplatiť tejto spoločnosti úroky od 1. januára 1994 za prvú časť a od 18. mája 2007 za ostatné dve časti. IPK spresnila, že táto povinnosť Komisie nebola predmetom tohto sporu, takže v tomto rozsahu sa sporné rozhodnutie stalo konečným. V bode 33 tohto rozsudku Všeobecný súd konštatoval, že Komisia na pojednávaní uznala, že spoločnosti IPK dlhuje sumu 158 618,27 eura z dôvodu kompenzačných úrokov.
- 11 V bode 34 napadnutého rozsudku Všeobecný súd uviedol, že argumentácia Komisie, na základe ktorej jednak IPK je nedobromyseľnou veriteľkou a jednak Všeobecný súd v rozsudku IPK International/Komisia (EU:T:2011:185) konštatoval pochybenia tejto spoločnosti, nemohla spochybniť existenciu hlavnej pohľadávky ani skutočnosť, že Komisia je povinná zaplatiť úroky.
- 12 V bode 36 napadnutého rozsudku Všeobecný súd pripomenul, že bez ohľadu na presné označenie týchto úrokov ich treba vždy vypočítať na základe úrokovej sadzby ECB pre hlavné refinančné operácie, zvýšenej o dva body. Spresnil, že toto paušálne zvýšenie malo zabrániť bezdôvodnému obohateniu, a ďalej z toho v bode 39 uvedeného rozsudku vyvodil, že Komisia nesprávne opomenula zvýšiť sadzby kompenzačných úrokov.
- 13 Pokiaľ ide o úroky z omeškania, v bode 41 napadnutého rozsudku Všeobecný súd pripomenul, že „ustálená judikatúra... uznáva bezpodmienečnú povinnosť Komisie zaplatiť úroky z omeškania najmä v prípade, ak sú splnené podmienky mimozmluvnej zodpovednosti Únie, a to za obdobie po vyhlásení rozsudku, v ktorom sa tak konštatuje... ako aj v prípade vrátenia plnenia poskytnutého bez právneho dôvodu v nadväznosti na zrušujúci rozsudok“. Ďalej konštatoval, že Komisia počas ústnej časti konania uznala, že dlhuje úroky z omeškania, ktoré je povinná zaplatiť od vyhlásenia rozsudku IPK International/Komisia (EU:T:2011:185) a dospel k záveru, že Komisia bola povinná spolu s dlžnou hlavnou pohľadávkou zaplatiť aj úroky z omeškania, ktoré sa vzhľadom na spoločnú dohodu účastníkov konania v súvislosti s touto otázkou v prejednávanej veci počítali od 15. apríla 2011, a to bez ohľadu na skutočnosť, že sporné rozhodnutie predstavovalo jediný právny základ predmetnej hlavnej pohľadávky.
- 14 Všeobecný súd v bode 42 napadnutého rozsudku uviedol, že „Komisia mala tiež povinnosť vypočítať úroky z omeškania na základe dlžnej hlavnej sumy zvýšenej o kompenzačné úroky, ktoré boli dovtedy dosiahnuté“.

Návrhy účastníkov konania pred Súdny dvorom

- 15 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:
- zrušil napadnutý rozsudok,
 - zamietol žalobu spoločnosti IPK a
 - uložil tejto spoločnosti povinnosť nahradiť trovy konania na oboch stupňoch.
- 16 IPK navrhuje zamietnuť odvolanie Komisie a uložiť jej povinnosť nahradiť trovy konania.

O odvolaní

- 17 Komisia na podporu svojho odvolania uvádza šesť odvolacích dôvodov založených na tom, že napadnutý rozsudok v prvom rade vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vyplývajúceho z porušenia judikatúry Súdneho dvora v oblasti kompenzačných úrokov, v druhom rade z porušenia judikatúry týkajúcej sa rozlišovania medzi kompenzačnými úrokmi a úrokmi z omeškania, v treťom

rade z nesprávneho právneho posúdenia týkajúceho sa kapitalizácie kompenzačných úrokov a výpočtu úrokov z omeškania od 15. apríla 2011, v štvrtom rade z nesprávneho výkladu sporného rozhodnutia a predchádzajúceho rozsudku Všeobecného súdu, ako aj zo skreslenia skutočností, v piatom rade z nedostatku odôvodnenia a rozporu medzi dôvodmi a v šiestom rade z nesprávneho právneho posúdenia pri uplatnení zásad práva Únie v oblasti bezdôvodného obohatenia.

- 18 Prvý, druhý a štvrtý odvolací dôvod sa týkajú právneho základu dotknutej pohľadávky a uplatnenia judikatúry o kompenzačných úrokoch. Vzhľadom na to, že otázka dlžných úrokov úzko súvisí s otázkou právneho základu povinnosti zaplatenia prislúchajúcej Komisii, treba tieto odvolacie dôvody preskúmať spoločne.

O nesprávnom právnom posúdení týkajúcom sa právneho základu pohľadávky a uplatnenia judikatúry o kompenzačných úrokoch

Argumentácia účastníkov konania

- 19 Komisia poukazuje na nesprávne právne posúdenie, ktoré vyplýva z porušenia judikatúry uplatniteľnej v oblasti kompenzačných úrokov Všeobecným súdom. Všeobecný súd nedodrжал judikatúru Súdneho dvora vychádzajúcu najmä z rozsudku Mulder a i./Rada a Komisia (C-104/89 a C-37/90, EU:C:2000:38, bod 214), a judikatúru Všeobecného súdu vyplývajúcu najmä z rozsudku Agraz a i./Komisia (T-285/03, EU:T:2008:526, bod 50), podľa ktorej kompenzačné úroky majú kompenzovať infláciu konštatovanú v členskom štáte, kde má sídlo veriteľ, nahradením strát vyplývajúcich zo znehodnotenia meny.
- 20 Komisia okrem toho tvrdí, že Všeobecný súd porušil judikatúru týkajúcu sa rozlišovania medzi kompenzačnými úrokmi a úrokmi z omeškania. Všeobecný súd mal totiž prihliadnúť na rôzne funkcie, ktoré plnia tieto dva druhy úrokov, stanovením vyššej úrokovej sadzby, pokiaľ ide o úroky z omeškania. Tieto úroky majú za cieľ prinútiť dlžníka, aby čo najskôr zaplatil svoj dlh, zatiaľ čo kompenzačné úroky majú nahradiť stratu hodnoty majetku.
- 21 Komisia nakoniec tvrdí, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho výkladu sporného rozhodnutia a z predchádzajúceho rozsudku, ako aj zo skreslenia skutočností.
- 22 Komisia pripúšťa, že v spornom rozhodnutí a na pojednávaní uznala, že je povinná zaplatiť pohľadávku vyplývajúcu z pôvodného rozhodnutia o poskytnutí pomoci „opäť účinného“ na základe rozsudku IPK International/Komisia (EU:T:2011:185) z 15. apríla 2011. Domnieva sa však, že povinnosť zaplatenia, ktorá jej prislúcha, vyplýva priamo z povinnosti vykonať uvedený rozsudok a že Všeobecný súd preto nesprávne dospel k záveru, že sporné rozhodnutie v rozsahu, v akom predstavuje „uznanie dlhu“, je jediným právnym základom povinnosti zaplatiť hlavnú sumu a úroky. Všeobecný súd mal dospieť k záveru, že táto povinnosť zaplatiť vychádzala z článku 266 ZFEÚ.
- 23 IPK sa domnieva, že Komisia nesprávne vykladá napadnutý rozsudok, keďže Všeobecný súd nespochybnil skutočnosť, že kompenzačné úroky majú nahradiť znehodnotenie meny. Okrem toho IPK tvrdí, že toto znehodnotenie nepredstavuje jediný parameter, ktorý sa má použiť na účely výpočtu kompenzačných úrokov. Ich úlohou je totiž aj kompenzovať ušlý zisk alebo aj predchádzať bezdôvodnému obohateniu.
- 24 IPK sa tiež domnieva, že skutočnosť, že výpočet je formálne ten istý, pokiaľ ide o obidva druhy dotknutých úrokov, nebráni uznaniu vlastnej funkcie každého z týchto úrokov. Okrem toho existuje vecný rozdiel výpočtu týchto dvoch druhov úrokov, vzhľadom na to, že sa kompenzačné úroky vypočítavajú len na základe dlžnej hlavnej sumy, zatiaľ čo úroky z omeškania sa vypočítavajú na základe tejto sumy zvýšenej o splatné kompenzačné úroky ku dňu vyhlásenia rozsudku.

25 IPK nakoniec pripúšťa, že Všeobecný súd mal vychádzať z článku 266 ZFEÚ. Domnieva sa však, že toto nesprávne právne posúdenie nemá vplyv na výpočet dotknutých úrokov.

Posúdenie Súdny dvorom

26 V bodoch 34 a 41 napadnutého rozsudku Všeobecný súd uviedol, že sporné rozhodnutie predstavuje jediný právny základ dotknutej hlavnej pohľadávky.

27 Napriek tomu treba pripomenúť, že v zmysle článku 264 prvého odseku ZFEÚ ak Súdny dvor žalobe o neplatnosť vyhovie, akt sa vyhlási za neplatný.

28 V predmetnej veci rozsudok IPK International/Komisia (EU:T:2011:185) z 15. apríla 2011, ktorým Všeobecný súd zrušil rozhodnutie Komisie z 13. mája 2005, uvedené v bode 2 tohto rozsudku, mal za následok opätovnú účinnosť rozhodnutia o priznaní spornej finančnej pomoci zo 4. augusta 1992.

29 Okrem toho z článku 266 prvého odseku ZFEÚ vyplýva, že inštitúcia, ktorej akt bol vyhlásený za neplatný, je povinná urobiť opatrenia, aby vyhovel rozsudku, ktorý vyhlásil tento akt za neplatný. To zahŕňa najmä zaplatenie dlžných súm a vymáhanie plnenia poskytnutého bez právneho dôvodu, ako aj zaplatenie úrokov z omeškania.

30 V tomto ohľade treba zdôrazniť, že zaplatenie úrokov z omeškania predstavuje opatrenie vykonania zrušujúceho rozsudku v zmysle článku 266 prvého odseku ZFEÚ v rozsahu, v akom má za cieľ paušálne odškodniť stratu pozitívov vyplývajúcich z pohľadávky a prinútiť dlžníka, aby čo najskôr vykonal zrušujúci rozsudok.

31 Z vyššie uvedeného vyplýva, že povinnosť Komisie zaplatiť hlavnú pohľadávku spolu s úrokmi nemá svoj základ vo vykonaní sporného rozhodnutia, ale vo vykonaní rozsudku IPK International/Komisia (EU:T:2011:185) z 15. apríla 2011 podľa článku 266 ZFEÚ.

32 V dôsledku toho treba konštatovať, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 34 a 41 napadnutého rozsudku rozhodol, že sporné rozhodnutie predstavovalo jediný základ dotknutej pohľadávky.

33 Podľa ustálenej judikatúry však výhrady, ktoré smerujú proti doplňujúcemu odôvodneniu rozhodnutia Všeobecného súdu, nemôžu mať za následok zrušenie tohto rozhodnutia, a sú teda neúčinné (pozri v tomto zmysle rozsudky Francúzsko/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, bod 79, a Maďarsko/Komisia, C-31/13 P, EU:C:2014:70, bod 82).

34 V predmetnej veci odôvodnenie nachádzajúce sa v bode 34 napadnutého rozsudku predstavuje odpoveď na dôvod Komisie založený na tom, že veriteľ je nedobromyseľný. Osobitne posledná veta tohto bodu, ktorým Všeobecný súd uvádza, že sporné rozhodnutie predstavuje jediný právny základ dotknutej hlavnej pohľadávky, začína výrazom „okrem toho“ a uzatvára stručnú analýzu rozsudku IPK International/Komisia (EU:T:2011:185) z 15. apríla 2011, ktorá má preukázať, že prístup Komisie vychádza z nesprávneho výkladu tohto rozsudku. Táto posledná veta má tak nadbytočnú povahu.

35 Rovnako v bode 41 napadnutého rozsudku Všeobecný súd končí svoje odôvodnenie týkajúce sa povinnosti Komisie zaplatiť úroky z omeškania od vyhlásenia rozsudku IPK International/Komisia (EU:T:2011:185) z 15. apríla 2011 spresnením, že, ako sa uviedlo v bode 34 napadnutého rozsudku, toto konštatovanie platí nezávisle na skutočnosti, že sporné rozhodnutie predstavuje jediný základ dotknutej hlavnej pohľadávky.

36 Vzhľadom na to, že dôvod týkajúci sa v podstate právneho základu dotknutej pohľadávky smeruje proti nadbytočnému odôvodneniu, musí byť v dôsledku toho odmietnutý ako neúčinný.

- 37 Okrem toho, ako uviedol generálny advokát v bode 93 svojich návrhov, priznanie kompenzačných úrokov nie je opatrením na vykonanie zrušujúceho rozsudku v zmysle článku 266 prvého odseku ZFEÚ, ale vyplýva z uplatnenia druhého odseku tohto článku 266, ktorý odkazuje na článok 340 ZFEÚ, to znamená na spory z mimozmluvnej zodpovednosti Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok Komisia/Brazzelli Lualdi a i., C-136/92 P, EU:C:1994:211, bod 42). Táto kategória úrokov má totiž za cieľ kompenzovať uplynutie času do súdneho zhodnotenia výšky škody, nezávisle od akéhokoľvek omeškania pripisovaného dlžníkovi.
- 38 Z toho vyplýva, že Všeobecný súd sa nesprávne domnieval, že Komisia bola dlžníčkou úrokov považovaných za „kompenzačné“, zatiaľ čo v rámci vykonania rozsudku IPK International/Komisia (EU:T:2011:185) z 15. apríla 2011 podľa článku 266 prvého odseku ZFEÚ bolo možné priznať iba úroky z omeškania.
- 39 V dôsledku toho musia byť odvolacie dôvody týkajúce sa v podstate uplatnenia judikatúry o kompenzačných úrokoch odmietnuté ako neúčinné.

O nesprávnom právnom posúdení týkajúcom sa kapitalizácie kompenzačných úrokov a výpočtu úrokov z omeškania od 15. apríla 2011

Argumentácia účastníkov konania

- 40 Tento tretí odvolací dôvod možno rozdeliť na dve časti. Komisia tak jednou z častí tohto odvolacieho dôvodu spochybňuje svoju povinnosť zaplatiť úroky z omeškania od 15. apríla 2011.
- 41 Žalobkyňa zdôrazňuje, že úroky z omeškania možno v zásade požadovať po výzve, ktorá je nahradená výrokom Všeobecného súdu v prípade uloženia povinnosti. Bez tohto uloženia povinnosti Všeobecný súd nemôže retroaktívne uložiť povinnosť zaplatiť takéto úroky. Komisia tak spochybňuje skutočnosť, že dátum 15. apríl 2011 bol prijatý ako začiatok vzniku povinnosti platiť úroky z omeškania, keďže takáto povinnosť musí vyplývať nie z rozsudku IPK International/Komisia (EU:T:2011:185) z 15. apríla 2011, ale výlučne zo sporného rozhodnutia.
- 42 Nakoniec zohľadnenie tohto dátumu by odporovalo postoju prijatému Všeobecným súdom, keďže tento súd rozhodol, že povinnosť vrátenia vyplývala iba zo sporného rozhodnutia prijatého 14. októbra 2011.
- 43 Druhou časťou tohto tretieho odvolacieho dôvodu Komisia tvrdí, že Všeobecný súd nemohol uložiť povinnosť kapitalizácie úrokov z omeškania, keďže nijaké výslovné uloženie povinnosti kapitalizácie týchto úrokov z rozsudku IPK International/Komisia (EU:T:2011:185) z 15. apríla 2011 nevyplýva.
- 44 IPK sa domnieva, že tento posledný uvedený rozsudok mal za cieľ iba preskúmať zákonnosť sporného rozhodnutia. Skutočnosť, že Všeobecný súd neskúmal právne dôsledky vyplývajúce z tohto rozsudku, neoslobodzuje Komisiu od jej povinnosti zaplatiť úroky tak z omeškania, ako aj kompenzačné. Okrem toho táto spoločnosť pripomína, že Komisia počas ústnej časti konania pred Všeobecným súdom uznala, že dlhuje úroky z omeškania od 15. apríla 2011.
- 45 IPK dopĺňa, že úroky z omeškania by mali byť vypočítané na základe sumy hlavného dlhu, zvýšenej o kompenzačné úroky, ktoré vznikli do vyhlásenia tohto rozsudku.

Posúdenie Súdny dvorom

- 46 Pokiaľ ide o uvedené nesprávne právne posúdenie týkajúce sa povinnosti zaplatiť úroky z omeškania od 15. apríla 2011, treba zdôrazniť, že Komisia počas ústnej časti konania pred Všeobecným súdom uznala, že dlhuje úroky z omeškania, a to od tohto dátumu.

- 47 Právomoc Súdneho dvora v odvolacom konaní je obmedzená na posúdenie zákonného rozhodovania o žalobných dôvodoch prejednávaných v prvostupňovom konaní. Účastník konania teda nemôže v zásade uviesť po prvýkrát pred Súdny dvorom dôvod, na ktorý sa neodvolával na Všeobecnom súde, keďže to by znamenalo umožniť Súdny dvor preskúmať zákonnosť riešenia prijatého Všeobecným súdom vzhľadom na dôvody, ktoré Všeobecný súd neprejednával (pozri v tomto zmysle rozsudok Nemecko/Komisia, C-544/09 P, EU:C:2011:584, bod 63). Z toho vyplýva, že časť odvolacieho dôvodu uvedeného prvýkrát v tomto rámci musí byť považovaná za neprípustnú (pozri v tomto zmysle rozsudok FENIN/Komisia, C-205/03 P, EU:C:2006:453, bod 22).
- 48 Keďže časť tretieho odvolacieho dôvodu založená na nesprávnom právnom posúdení, pokiaľ ide o povinnosť priznať úroky z omeškania od 15. apríla 2011, je nová, treba ju odmietnuť ako neprípustnú.
- 49 Pokiaľ ide o nesprávne právne posúdenie týkajúce sa kapitalizácie úrokov, z bodov 37 a 38 tohto rozsudku vyplýva, že úroky, ktoré v predmetnej veci dlhuje Komisia, nemožno považovať za kompenzačné.
- 50 Ako uviedol generálny advokát v bode 117 svojich návrhov, tieto úroky nie sú dodatočnou škodou, ktorá dopĺňa hlavnú pohľadávku a samostatne vytvára úroky.
- 51 Kapitalizácia úrokov tak, ako ju nariadil Všeobecný súd v bode 41 napadnutého rozsudku, v rozsahu, v akom je založená na kompenzačnej povahe úrokov, ktoré boli dovtedy dosiahnuté, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia.
- 52 Je preto potrebné vyhovieť odvolaciemu dôvodu Komisie v rozsahu, v akom sa vzťahuje na kapitalizáciu úrokov.
- 53 Iste, ak odôvodnenie rozsudku Všeobecného súdu vykazuje porušenie práva Únie, ale jeho výroková časť sa napriek tomu javí ako dôvodná z iných právnych dôvodov, toto porušenie nevedie k zrušeniu rozsudku a treba nahradiť odôvodnenie (pozri v tomto zmysle rozsudok Comitato „Venezia vuole vivere“ a i./Komisia, C-71/09 P, C-73/09 P a C-76/09 P, EU:C:2011:368, bod 118 a citovanú judikatúru).
- 54 Ako však uviedol generálny advokát v bode 120 svojich návrhov, žiadna konkrétna okolnosť v prejednávanej veci neodôvodňuje kapitalizáciu úrokov z omeškania dlžných spoločnosti IPK.
- 55 Za týchto podmienok musí byť tretí odvolací dôvod vyhlásený za dôvodný v jeho časti založenej na nesprávnom právnom posúdení vyplývajúcom z kapitalizácie úrokov a vo zvyšnej časti za neprípustný.

O nedostatku odôvodnenia a rozpore medzi dôvodmi

Argumentácia účastníkov konania

- 56 Svojím piatym odvolacím dôvodom Komisia tvrdí, že Všeobecný súd neodpovedal na jej tvrdenia týkajúce sa výšky úrokov, pričom sa v tomto bode obmedzil iba na odkaz na judikatúru. Všeobecný súd si okrem toho odporuje, keď na jednej strane uviedol, že kompenzačné úroky majú nahradiť znehodnotenie meny v dôsledku inflácie, a na druhej strane paušálne určil výšku priznaných kompenzačných úrokov.
- 57 Pokiaľ ide o úroky z omeškania, Komisia Všeobecnému súdu tiež vytýka, že jeho rozsudok obsahuje rozpor medzi dôvodmi, keď ako začiatok platenia týchto úrokov berie dátum 15. apríl 2011, pričom súčasne uvádza, že sporné rozhodnutie predstavovalo jediný právny základ povinnosti zaplatenia prislúchajúcej Komisii.

58 IPK sa domnieva, že odôvodnenie napadnutého rozsudku neobsahuje nijaký rozpor alebo nedostatok.

Posúdenie Súdny dvorom

59 Pokiaľ ide na jednej strane o odôvodnenie napadnutého rozsudku týkajúce sa výpočtu kompenzačných úrokov, treba uviesť, podľa vzoru generálneho advokáta v bodoch 98 a 99 jeho návrhov, že Všeobecný súd odpovedal bod po bode na tvrdenia pred ním uvedené Komisiou.

60 Tvrdenie založené na nedostatku odôvodnenia týkajúce sa výpočtu kompenzačných úrokov tak musí byť odmietnuté ako nedôvodné.

61 Okrem toho z bodov 37 a 38 tohto rozsudku vyplýva, že úroky dotknuté v tejto veci nemožno považovať za kompenzačné úroky.

62 Preto tvrdenie založené na tom, že napadnutý rozsudok obsahuje, pokiaľ ide o výpočet kompenzačných úrokov, rozpor medzi dôvodmi, musí byť odmietnuté ako neúčinné.

63 Pokiaľ ide na druhej strane o rozpor medzi dôvodmi, ktorý obsahuje tento rozsudok, čo sa týka výpočtu úrokov z omeškania, z bodov 31 a 32 tohto rozsudku vyplýva, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď dospel k záveru, že sporné rozhodnutie predstavuje jediný právny základ dotknutej hlavnej pohľadávky.

64 Nesprávne právne posúdenie, ktorého sa dopustil Všeobecný súd vzhľadom na nedostatok odôvodnenia, však nemôže mať za následok neplatnosť napadnutého rozsudku, ak je jeho výrok dôvodný z iných právnych dôvodov (pozri v tomto zmysle rozsudky Komisia/Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, bod 47, ako aj Biret et Cie/Rada, C-94/02 P, EU:C:2003:518, bod 63).

65 Z bodu 41 napadnutého rozsudku totiž vyplýva, že samotná Komisia počas ústnej časti konania pred Všeobecným súdom uznala, že dlhuje úroky z omeškania od vyhlásenia rozsudku IPK International/Komisia (EU:T:2011:185), takže Všeobecný súd vychádzal z existencie dohody medzi účastníkmi konania na účely rozhodnutia, že dotknuté úroky boli dlžné odo dňa tohto vyhlásenia.

66 Tvrdenie založené na rozpore medzi dôvodmi, ktorý obsahuje napadnutý rozsudok, pokiaľ ide o výpočet úrokov z omeškania, musí byť preto odmietnuté ako neúčinné.

67 Piaty odvolací dôvod musí byť v dôsledku toho zamietnutý.

O nesprávnom právnom posúdení pri uplatnení zásad práva Únie v oblasti bezdôvodného obohatenia

Argumentácia účastníkov konania

68 Svojím šiestym odvolacím dôvodom Komisia spochybňuje zvýšenie úrokovej sadzby stanovenej ECB o dva body. Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho skutkového posúdenia, keďže Komisia sa neobohatila, ako aj nesprávneho právneho posúdenia, keďže zaplatenie kompenzačných úrokov má za cieľ vyhnúť sa zmenšeniu majetku veriteľa a nie predchádzať obohateniu dlžníka.

69 Žalobkyňa dopĺňa, že paušálne uplatnenie sadzby pre hlavné refinančné operácie zvýšenej o dva body by zmenšilo majetok Únie v prospech nedobromyseľného veriteľa, čo by bolo v rozpore so všeobecnými zásadami práva Únie v oblasti bezdôvodného obohatenia.

70 Podľa spoločnosti IPK priznanie kompenzačných úrokov má za cieľ nielen nahradiť znehodnotenie meny, ale tiež predchádzať bezdôvodnému obohateniu.

Posúdenie Súdny dvorom

- 71 Z bodov 29 až 31 tohto rozsudku vyplýva, že povinnosť Komisie zaplatiť úroky z omeškania vyplýva z uplatnenia článku 266 prvého odseku ZFEÚ. Komisia preto nemôže užitočne tvrdiť, že vykonanie tejto povinnosti má za následok bezdôvodné obohatenie spoločnosti IPK.
- 72 V dôsledku toho musí byť šiesty odvolací dôvod zamietnutý ako nedôvodný.
- 73 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba zrušiť napadnutý rozsudok iba v rozsahu, v akom nariaďuje určiť úroky z omeškania, ktoré Komisia dlhuje spoločnosti IPK, na základe hlavnej sumy pohľadávky zvýšenej o úroky, ktoré boli dovtedy dosiahnuté. V zostávajúcej časti sa odvolanie zamieta.

O vrátení veci Všeobecnému súdu

- 74 V súlade s článkom 61 prvým odsekom Štatútu Súdneho dvora Európskej únie Súdny dvor môže v prípade zrušenia rozhodnutia Všeobecného súdu vec vrátiť na rozhodnutie Všeobecného súdu alebo vydať konečný rozsudok sám, ak to stav konania dovoľuje.
- 75 V predmetnej veci sa Súdny dvor domnieva, že má k dispozícii všetky informácie nevyhnutné na rozhodnutie o kapitalizácii úrokov, ktorej sa domáha IPK.
- 76 Ako sa uviedlo v bode 54 tohto rozsudku, nie je opodstatnené vyhovieť návrhu na kapitalizáciu úrokov dlžných spoločnosti IPK. Úroky z omeškania, ktoré Komisia dlhuje spoločnosti IPK, musia byť preto vypočítané iba na základe hlavnej sumy dotknutej pohľadávky a vznikajú až do úplného vykonania rozsudku IPK International/Komisia (EU:T:2011:185) z 15. apríla 2011.

O trovách

- 77 Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora ak je odvolanie dôvodné a Súdny dvor sám rozhodne s konečnou platnosťou o veci, rozhodne aj o trovách konania. V súlade s článkom 138 ods. 1 tohto poriadku, uplatniteľným podľa článku 184 ods. 1 tohto poriadku aj na odvolacie konanie, Súdny dvor uloží účastníkovi konania, ktorý vo veci nemal úspech, povinnosť nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Článok 138 ods. 3 tohto rokovacieho poriadku stanovuje, že ak mali účastníci konania úspech len v časti predmetu konania, každý z nich znáša svoje vlastné trovy konania.
- 78 V predmetnej veci vzhľadom na to, že obaja účastníci konania čiastočne nemali úspech vo veci, je opodstatnené rozhodnúť, že každý z nich znáša svoje vlastné trovy tohto konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (siedma komora) rozhodol a vyhlásil:

- 1. Rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie IPK International/Komisia (T-671/11, EU:T:2013:163) sa zrušuje v rozsahu, v akom nariaďuje určiť úroky z omeškania, ktoré Európska komisia dlhuje spoločnosti IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH, na základe hlavnej sumy pohľadávky zvýšenej o úroky, ktoré boli dovtedy dosiahnuté.**
- 2. V zostávajúcej časti sa odvolanie zamieta.**
- 3. Úroky z omeškania, ktoré Európska komisia dlhuje spoločnosti IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH, sa musia vypočítavať iba na základe hlavnej sumy pohľadávky.**

**4. Európska komisia a IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH
znášajú svoje vlastné trovy tohto konania.**

Podpisy